

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **KUNZO s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Šancová 36, v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Karolom Žirkom, advokátom so sídlom v Turčianskych Tepliciach, SNP 588, proti žalovanému **Rozhlas a televízia Slovenska**, so sídlom v Bratislave, Mýtna 1, **o uloženie povinnosti odvysielat' opravu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8 C 137/2009, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2011 sp. zn. 14 Co 398/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave označeným uznesením potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava IV z 12. septembra 2011 č. k. 8 C 137/2009-136, ktorým prvostupňový súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov pre takýto postup v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p. Odvolací súd, v súlade so súdom prvého stupňa, mal za to, že podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd SR, ktorou účastník namietal porušenie jeho základných práv nemôže byť dôvodom na prerušenie konania podľa tohto ustanovenia, keďže od vyriešenia danej otázky (porušenie základných práv a slobôd žalobcu) nijakým spôsobom nezávisí rozhodnutie súdu v prejednávanej veci (uloženie povinnosti žalovanému odvysielat' opravu). Stotožnil sa aj so záverom súdu prvého stupňa o neexistencii vzájomnej vecnej súvislosti medzi oboma konaniami. Uviedol, že v predmetnom konaní nevyvstala žiadna prejudiciálna otázka, ktorej riešenie by nebolo v jeho právomoci. Napokon poukázal na oneskorenosť

podania ústavnej sťažnosti žalobcom a irelevantnosť podania návrhu na vydanie meritórneho rozhodnutia Ústavným súdom SR.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie žalobca, ktorý ho žiadal spolu s uznesením prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žalobca v dovolaní namietal nezákonnosť rozhodnutí súdov oboch nižších stupňov, podrobne opísal skutkový a právny stav veci tak, ako ho uvádzal vo svojom návrhu, v jeho doplnení i v odvolaní a prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť, a to z týchto dôvodov:

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie (iba) odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolateľ napadol potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie citovaných uznesení, preto jeho prípustnosť neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, aj keď ju vo svojom dovolaní bližšie nešpecifikoval.

Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi občianskeho súdneho konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom vylúčil účastníka konania z realizácie jeho procesných práv priznaných mu právnym poriadkom. Takýmto procesným právom účastníka je napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu a pod.

V danej veci dospeli sudy nižších stupňov k záveru, že tu nie je dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p., nakoľko rozhodnutie vo veci, v ktorej sa rieši otázka oprávnenosti nároku žalobcu na odvysielanie opravy za uverejnenie pravdu skresľujúcich informácií a ospravedlnenia za ich uverejnenie, nezávisí od vyriešenia otázky, ktorú všeobecný súd nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Súd je síce v zmysle ustanovenia § 135 O.s.p. viazaný aj rozhodnutím ústavného súdu o základných ľudských právach a slobodách, avšak v predmetnom konaní takéto rozhodnutie Ústavným súdom SR vydané nebolo, keďže prvšia sťažnosť žalobcu bola ako oneskorene podaná odmietnutá a jeho nesúhlas s takýmto rozhodnutím a podanie návrhu na vydanie „meritórneho rozhodnutia“ Ústavným súdom SR nie je významné z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu na prerušenie konania. Rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, ako aj potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, boli dostatočne a presvedčivo odôvodnené a konanie im predchádzajúce netrpelo vadou, ktorou by došlo k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom alebo k porušeniu jeho iných procesných práv.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. augusta 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová